

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobců:

a) **L. K.**, narozená dne x

b) **nezl. L. K.**, narozený X

zastoupený x

oba státní příslušností x

oba bytem x

zastoupení advokátem Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL. M.

sídlem Přemyslovská 848/2, 130 00 Praha 3

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2022 č. j. OAM-766/ZA-ZA12-ZA20-R2-2021

takto:

I. Žaloba se zamítá

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.
2. Žalobci v žalobě namítali, že splnili povinnost tvrdit a prokazovat, že v jejich případě nelze považovat Gruzii za bezpečnou zemi původu, a to tím, že odkázali na zcela konkrétní problémy, kterým v zemi původu čelila žalobkyně a), přičemž vnitrostátní orgány jí nebyly ochotny jakkoliv pomoci. Měli za to, že žalovaný nedostal své povinnosti obstarat v rámci řízení relevantní informace k otázce násilí na ženách v Gruzii, a to přesto, že mu byly ze strany žalobců předloženy konkrétní údaje o tom, jakému jednání byla žalobkyně a) vystavena. Dále odkázali na aktuální zprávy mezinárodních institucí a neziskových organizací zabývajících se problematikou dodržování lidských práv, ze kterých měli za to, že tvrzení žalobkyně a) ohledně naprostého nedostatku ochrany před pronásledováním a násilím ze strany jejího přítele v Gruzii nejsou pokusem o získání pobytového oprávnění. V závěru namítali, že správní orgán nezhodnotil při rozhodování nejlepší zájem dítěte, který je základním pilířem ochrany práv dítěte na mezinárodní, unijní i ústavní úrovni.
3. Žalovaný ve svém vyjádření neshledal oprávněnost žalobních námitek. Plně odkázal na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpověď žalobkyně a) a na žalobou napadené rozhodnutí. Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobci k výzvě soudu ve stanovené dvouměsíční lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání.
6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7. 9. 2021, údaje k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 13. 9. 2021, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13. 9. 2021, žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 11. 2021, informace Gruzie – Mezinárodní organizace pro migraci – Přehled údajů o zemi za rok 2020 ze dne 31. 3. 2021, informace Gruzie – Mezinárodní organizace pro migraci – Přehled údajů o zemi za rok 2020 ze dne 31. 3. 2021, žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-766/ZA-ZA12-ZA20-R2-2021 ze dne 13. 5. 2022.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně a) podala dne 7. 9. 2021 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, k této žádosti poskytla dne 13. 9. 2021 údaje, kdy sdělila, že se narodila v Gruzii, je gruzínské národnosti, vyznává pravoslavné křesťanství a hovoří gruzínsky. Nemá žádné politické přesvědčení a nikdy nebyla členkou žádné politické strany. Není oficiálně vdaná, ale má přítele, který žije v Gruzii a je otcem žalobce b). Ve vlasti žila v bytě, který patřil její matce a společně tam žila s matkou a svojí sestrou. Z Gruzie vycestovala dne 17. 8. 2021 do Turecka a pak různými dopravními prostředky do České republiky, kam dorazila dne 19. 8. 2021. Svůj cestovní doklad ztratila dne 18. 8. 2021 a ztrátu

nikde nehlásila. V letech 2010 až 2015 měla v České republice udělené povolení k pobytu za účelem studia a na přelomu let 2019 a 2020 měla udělené pracovní vízum v Polsku. O mezinárodní ochranu doposud nikde nežádala. Jako důvod své žádosti uvedla, že z vlasti odjela kvůli partnerovi, který byl agresivní; chtěla změnit podmínky a zemi.

8. Při pohovoru dne 13. 9. 2021 sdělila žalobkyně a), že s partnerem žila sedm let a během té doby se snažila nevšímat jeho špatného chování. Během této doby měla problémy s počítáním dítěte, a když otěhotněla, tak jí partner nevěřil, že se jedná o jeho dítě. Poté se jí pokusil ublížit, a aby na ní nebylo vidět násilí, tak s ní 20 minut třásl. Po tomto incidentu dostala strach a odešla od partnera ke své matce. Byla nervózní a zdraví jejího dítěte bylo v ohrožení, proto ji odvezli do nemocnice, kde zůstala 5 měsíců. Po propuštění z nemocnice v červnu 2021 bydlela u matky, ale když jí přítel viděl, tak na ni ukazoval gesta, jako že ji podřízne. V červnu oznámila věc policii, tam se jí dotazovali, zda má na těle nějaké známky fyzického násilí a zapsali, že byla přítelem obtěžována. Následně jí sdělili, že může jít domů a že se s ní spojí. Když obtěžování pokračovalo, tak šla v červenci znovu na policii, tam však její první stížnost nenašli. Do srpna 2021, než odjela z vlasti, se jí nikdo z policie již neozval. Na nečinnost policie stížnost nepodala, protože pochopila, že policie žádné kroky nepodnikne. Na policii se neobrátila bezprostředně po útoku partnera, a proto neměla žádný důkaz o této skutečnosti. O podání na policii nemá žádný doklad, protože žádný nedostala. V případě návratu do vlasti se obává, že jí partner sebere dítě.
9. Dne 9. 11. 2021 podala jménem svého nezletilého dítěte žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice.
10. Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 5. 2022 č. j. OAM-766/ZA-ZA12-ZA20-R2-2021 byla žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
13. Podle ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neurvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
14. Podle ust. § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců ve znění účinném od 23. 3. 2019, *Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu 1. Albánii, 2. Alžírsko, 3. Austrálii, 4. Bosnu a Hercegovinu, 5. Černou Horu, 6. Ghanu, 7. Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie, 8. Indii, 9. Island, 10. Kanadu, 11. Kosovo, 12. Lichtenštejnsko, 13. Makedonii, 14. Maroko, 15. Moldavsko, s výjimkou Podněstří, 16. Mongolsko, 17. Norsko, 18. Nový Zéland, 19. Senegal, 20. Spojené státy americké, 21. Srbsko,*

22. Švýcarsko, 23. Tunisko, 24. Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů.

15. Soud má za to, že žalovaný zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za účelem zjištění skutkového stavu věci provedl s žalobkyní a) pohovor, při kterém jí umožnil uvést všechny podstatné skutečnosti, zejména důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, okolnosti, za kterých žalobkyně opustila vlast apod. Žalovaný si také opatřil informace o Gruzii. Soud má za to, že skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně, nejsou o něm důvodné pochybnosti, žalovaný se vypořádal se vším, co žalobkyně a) uvedla a co v řízení vyšlo najevo, postupoval v souladu se správním řádem.
16. Žalobkyně a) požádala o udělení mezinárodní ochrany dne 7. 9. 2021 a žalobce b) prostřednictvím své zákonné zástupkyně dne 9. 11. 2021, žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 13. 5. 2022. Ve správním spise se nachází aktuální zprávy o zemi původu žalobců, např. informace Gruzie – Mezinárodní organizace pro migraci – Přehled údajů o zemi za rok 2020 ze dne 31. 3. 2021 (tedy z doby cca 10 měsíců před vydáním napadeného rozhodnutí) a informace Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu ze dne 20. 4. 2022 (tedy z doby cca 1 měsíc před vydáním napadeného rozhodnutí). Shromážděné podklady tak pocházejí z doby blízké vydání napadeného rozhodnutí. Zdejší soud k tomu dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019 č. j. 6 Azs 82/2019-25, ve kterém se uvádí: *„Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil k povinnosti zajistit, aby při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu byly získávány přesné a aktuální informace z různých zdrojů, týkající se obecné situace v zemích původu žadatelů (viz rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 310/2017 - 56, nebo ze dne 12. 7. 2018, č. j. 9 Azs 105/2018 - 42). Judikaturou tedy již byla řešena otázka aktuálnosti použitých informací o zemi původu. Konkrétní otázku, jak staré podklady (informace o zemi původu) lze považovat ještě za objektivní a aktuální, je třeba vždy posuzovat v závislosti na konkrétním případě, neboť jak správně konstatoval městský soud, zastaralost nelze posuzovat pouze na základě uplynutí času, ale je třeba ji posuzovat v závislosti na tom, zda nedošlo v mezidobí ke změně okolností.“* Ve správním řízení ani v řízení před soudem nevyplynulo, že by shromážděné podklady nevypovídaly o aktuální situaci v Gruzii. Soud dále poukazuje na to, že ze zpráv obsažených ve správním spise je zřejmé, že situace v Gruzii je stabilní, a proto by bylo možné i zprávy staršího data považovat za aktuální. Zprávy obsažené ve spisovém materiálu jsou též relevantní pro posuzovaný případ, neboť potvrzují, že v případě žalobců lze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu. Ze zpráv je zřejmé, že město Tbilisi, kde se žalobci naposledy zdržovali, je mimo oblast Abcházie a Jižní Osetie a je tedy plně pod kontrolou bezpečnostních složek Gruzie.
17. K možnosti domoci se ochrany u příslušných orgánů se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62, v němž uvedl, že *„[p]okud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmu způsobenou nestátními subjekty, nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Pokud to však zjevné není, jako v projednávaném případě, žadatel musí v pohovoru se žalovaným uvést, proč se na poskytovatele ochrany s žádostí neobrátil; břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu tudíž leží na straně stěžovatelky.“*

18. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále plyne, že pochází-li žadatel o mezinárodní ochranu z bezpečné země původu, leží hlavní odpovědnost na prokázání toho, že se o bezpečnou zemi původu nejedná, právě na žadateli (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2020, č. j. 10 Azs 232/2020 - 32, ze dne 23. 9. 2020, č. j. 6 Azs 209/2020 - 29, ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 49/2020 - 32, ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 Azs 185/2020 - 30, ze dne 24. 11. 2020, č. j. 4 Azs 229/2020 - 32, ze dne 4. 12. 2020, č. j. 3 Azs 129/2020 - 68, ze dne 11. 11. 2020, č. j. 6 Azs 240/2020 - 34, či ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Azs 347/2020 - 23). Pokud se tedy udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi bezpečné země původu, je jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale že jeho mimořádný příběh odůvodňuje věcné posouzení žádosti podle zákona o azylu. Nedoloží-li žadatel, že v jeho případě tuto zemi nelze za bezpečnou považovat, nedochází ze strany žalovaného k hodnocení, zda žadatel splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, resp. k posuzování jeho rodinných a jiných vazeb.

19. V souladu s § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu a § 2 bodu 24 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje Česká republika za bezpečnou zemi původu Gruzii s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie. Žalobci bydleli před svým odchodem z Gruzie ve městě Tbilisi, které se nachází mimo oblast Abcházie a Jižní Osetie. Při pohovoru uváděli jen problémy se soukromými osobami, které měly žalobkyni a) vyhrožovat. Z podkladů shromážděných žalovaným přitom vyplývá, že Gruzie je bezpečnou zemí, která je přes dílčí nedostatky schopna svým občanům zajistit ochranu ze strany státu, na jehož orgány se se svými problémy žalobkyně a) údajně obrátila dvakrát, kdy policie si její stížnost vždy zapsala a informovala ji o tom, že se tímto budou více zabývat. Žalobkyně a) uvedla, že policie se jejím případem nezabývala (její první stížnost byla ztracena), a přesto že si byla vědoma, že může na postup policie podat stížnost, tak věc dále nijak neřešila a zhruba po jednom měsíci od posledního kontaktu s policií raději vycestovala z území.

20. Pokud neučinila žalobkyně a) téměř žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jejího původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by jí taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by jí sice poskytnuta byla, ale neúčinně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003 - 44, anebo usnesení ze dne 12. 7. 2017, č. j. 9 Azs 99/2017 - 28). Městský soud má za to, že v Gruzii by byla žalobkyni poskytnuta ochrana, pokud by se ohledně výhrůžek vůči své osobě obrátila na policii ihned po útoku nebo později podala stížnost ke státnímu zastupitelství, justičním institucím, dále se případnou nečinností státních orgánů zabývá úřad ombudsmana a řada nevládních organizací, které poskytují efektivní pomoc v případech porušení práv jednotlivců. Po žalobkyni a) tedy lze požadovat, aby se nejprve obrátila na vnitrostátní orgány a až v případě neúspěchu vyžadovala ochranu státu jiného.

21. Nejvyšší správní soud opakovaně ve své judikatuře zdůraznil, že zákon o azylu neslouží k ochraně žadatelů před jakýmkoli negativními jevy v zemi původu a primárně nemůže sloužit k řešení pobytové situace v České republice; srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 - 48, ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 - 53, či ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43. Udělení mezinárodní ochrany je namíste tam, kde žadateli hrozí pronásledování nebo nebezpečí vážné újmy, nikoli v situaci, kdy se

žadatelé nedaří legalizovat jeho pobyt na území České republiky v souladu se zákonem o pobytu cizinců.

22. Městský soud se z výše uvedených důvodů ztotožňuje se závěrem žalovaného o zjevné nedůvodnosti žádosti žalobců o mezinárodní ochranu, který se opírá o nevyvrácenou domněnku, že Gruzie je bezpečnou zemí původu. Nedůvodnou je proto i žaloba proti rozhodnutí žalovaného.
23. Městský soud v Praze uzavírá, že žalobci v průběhu správního řízení nesdělili žádnou skutečnost svědčící o tom, že by v jejich případě mohly být naplněny důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný tak postupoval správně, když žádost žalobců zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu.
24. Pokud se jedná o otázku zohlednění nejlepšího zájmu dítěte, Nejvyšší správní soud se k této otázce již v minulosti vyjádřil tak, že *„jakkoli je zájem dítěte dle čl. 3 citované Úmluvy předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí a států, které jsou smluvní stranou úmluvy, jsou povinny zajistit, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli (čl. 9 Úmluvy), nelze tyto principy samy o sobě podřadit pod další, nad rámec zákonem o azylu stanovené důvody pro udělení mezinárodní ochrany a správní soud nemá žádnou zákonnou možnost zrušit žalobou napadené rozhodnutí s odvoláním na výše uvedené principy“* (rozsudek ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57; dále např. rozsudky ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 67/2018-29, či ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 166/2016-28). Specifickými případy řízení o udělení mezinárodní ochrany, v nichž nedochází k věcnému projednání žádosti (tzn. i situací, kdy dochází k zamítnutí žádosti podle § 16 odst. 2 zákona o azylu), se Nejvyšší správní soud zabýval v usneseních ze dne 1. 12. 2016, č. j. 8 Azs 83/2016-62, či ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 49/2020-32. V citovaných rozhodnutích dovodil, že zohlednění nejlepšího zájmu dítěte v řízení ve věci mezinárodní ochrany je vyhrazeno pouze meritornímu rozhodování. K obdobným závěrům pak dospěl v nyní posuzované věci i zdejší soud, a je tedy zřejmé, že se nikterak neodchýlil od ustálené rozhodovací praxe. Tudíž žalovaný nepochybil, pokud se v napadeném rozhodnutí nevěnoval otázce nejlepšího zájmu dítěte.
25. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Vzhledem k bezodkladnému rozhodnutí o žalobě soud nerozhodoval o návrhu žalobců na přiznání odkladného účinku žalobě.
26. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, proto jim náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. července 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně